

□Smolná minisoutěž 2014

Tuto tradiční klubovou soutěž lze letos bohužel označit charakteristickým přívlastkem – samá smůla.

Letos jubilejní 40.ročník se místo důstojné oslavy stal smutnou přehlídkou se zádrhly a vlouděnými chybičkami.

Výsledky najdete – alespoň doufám, vzhledem k již vybrané míře nezdarů – záhy zde na našich stránkách v samostatném článku z pera pořadatelů či poroty.

Zde se rozepíši jen o tom, co jsem zaznamenal jako bezmála vzdálený pozorovatel. Minulých šest týdnů jsem strávil mimo Prahu, a dění klubu měl jen „dálkově“ zprostředkované telefonem a internetem.

Již volba termínu a následná vynucená změna možná stála za malým ohlasem autorů.

A ještě horší než malý počet byla nízká celková úroveň filmů. Porota dala soutěži neradostné „vysvědčení“ neudělením žádné první ceny. Prostě letos neurodilo.

Soutěž začala neslavně zpožděním kvůli prasklé žárovce. A dál následovaly zbytečné trapasy s přehazováním formátů, vrcholem pak bylo vyřazení soutěžního snímku – přehrávač nenačetl DVD !?! Milan prostě neměl svůj den, parafrázuji: to by se promítači stát nemělo. Až jsem v kuloárech zaslechl poznámku, „to snad ten Milan dělá naschvál“. Chci věřit, že byla myšlena v nadsázce, ale jak známo s tím šprochem, jetřeba zamyslet se, co udělat příště jinak a lépe.

Vyslovuji zde omluvu poškozenému B.Khailovi. Je to Pan filmař, náš lapsus přešel s nadhledem, a svou přízeň našemu Klubu a soutěžím doufejme zachová. (A tu poznámku neproněs on, abych nezavdal k vádám).

Pro nás členy z toho vyplývá závazek soutěže lépe připravovat. Včas vybrat termín. Dát o něm vědět co nejvíc filmařům i divákům. Ozkoušet všechna doručená média včas na projekční technice. Mít záložní řešení. A zamyslet se nad tím, jestli by neměl na soutěžích promítat člen, který zároveň nesoutěží, podobně jako nesoutěží porotci.

Pokud chceme klub otevřít novým a mladším zájemcům, musíme jim nabídnout mimo jiné i kvalitní a bezchybnou projekci. S tím souvisí i otázka nového širokého plátna – rozměr 16:9 je dnes standardem, a i přepínání na 4:3 se pak děje ve vteřině stiskem jednoho tlačítka. Prostředky jsou, ale to je téma k samostatné diskuzi.

Zpět k Minisoutěži – přejme jí i sobě lepší budoucnost. A myšlenka na závěr – dosud lpíme při soutěži na osobní účasti autora (což má své dobré důvody). Což ale zkusit přilákat potenciální zájemce opačným přístupem, a uspořádat nějakou soutěž virtuálně? V době internetu, Youtube, Vimey, Streamů a dalších to není technicky neproveditelné. Třeba by se nám podařilo oslovit tvůrce, které by možnost velkoformátové projekce následně přivedla z toho virtuálního světa až k nám pod Julisku.

P.Vančák

Přemysl Časar :

Tradiční klubové minisoutěže (open), 40. ročníku (na Filmdatu 14. ročníku, jsem se zúčastnil poprvé. Zkušenosti z těchto akcí příliš nemám, ale plně souhlasím s P.

Vančákem, že přes dobře míněnou snahu se nepovedla.

S přihlédnutím k tomu, že se jednalo o akci jubilejní, jsem byl překvapen malou účastí. Patrně slabá propagace, myslím, že nepřijeli ani přátelé z Vráže.

Podle úrovně filmů mohla porota rozhodovat velmi volně. Nemusela přiznat 1. cenu, ani druhou cenu, nebo naopak mohla 1. cenu přidělit.

Určitě bylo možné udělit jubilejní 40. čestné uznání. U mnoha soutěží se rozdává formou diplomu poděkování za účast, což zvyšuje prestiž, vážnost a ohlas mezi budoucími soutěžícími.

Dovolil jsem si těmito postřehy napsat svůj dojem z této jinak ve velmi přátelském duchu proběhlé soutěže.

P.Časar